

Глава перша

СТАРІ ЗНАЙОМІ

Полуденний базар обліпила лінь. Торговці скляним намистом, халатами, фруктами дрімали і похропували. Зрідка розплющували очі: а раптом трапиться нагода когось обшахрувати!

Тиціан Прекрасний, капітан судна «Коти та котлета», неквапливо прогулювався вздовж рядів. Його вогненно-рудий хвіст гордо розгойдувався з боку в бік. Позаду, плавлячись під сонцем, волікся боцман.

— Позолоти ручку, любий, — заторохтіла над вухом Тиціана циганка, — всю правду розкажу. Що було, що буде, чим справа скінчиться.

Вона блискала білозубою посмішкою. На костюрі в неї сидів папуга. Пір'я птаха, що стричало врізнобіч: синє, червоне, жовте й біле, — не поступалося яскравістю спідницям господині.

— Відчепися, стара! — відмахнувся Тиціан. — Немає в мене монет.

— Навіщо дурити ворожку? Все знаю: і про скриню з грішми, і про твій гарний хвіст...

Тиціан завмер. Та про всяк випадок озирнувся подивитися, чи не підслухав хто і чи на місці рудий хвостиче. Історію про те, як капітан Карнавухий відрубав йому хвоста, Тиціан беріг у таємниці.

— Но-но, тихіше! — зашипів Тиціан, кидаючи ворожці монету. — На, тримай. Відповідай, звідки знаєш про... про...

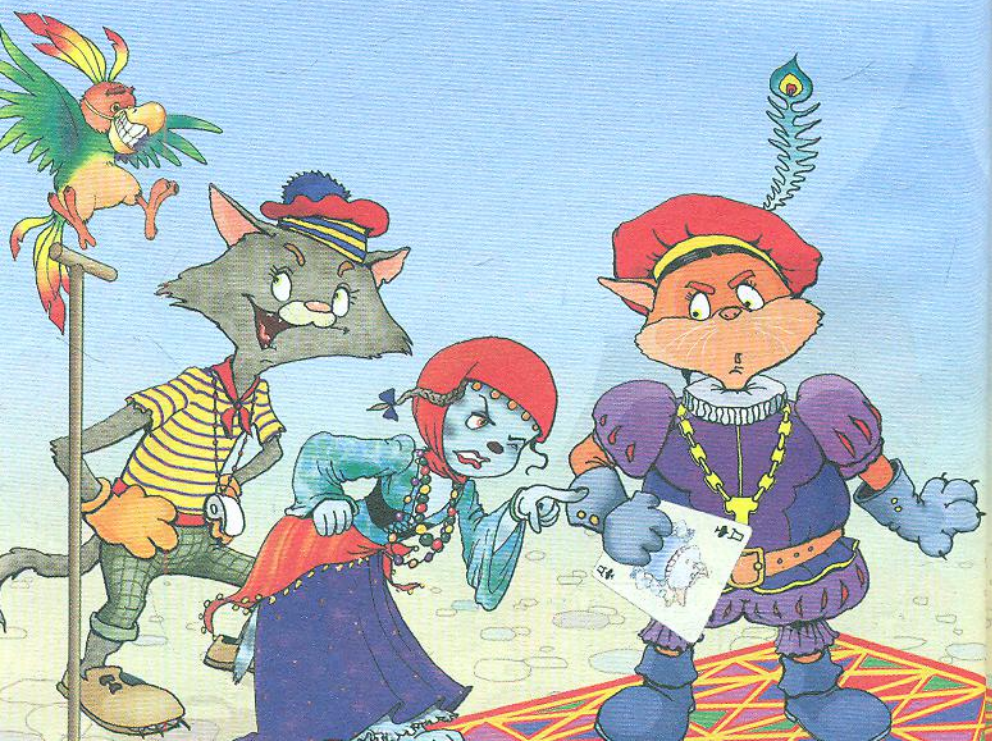
— Про хвіст? — знову блиснула посмішкою циганка.

— Пр-р-про хвіст! Пр-р-про хвіст! — завівся папуга. — Капітан пройдисвіт!

Знуджені продавці килимів і точильники ножів почали прокидатися. Тиціан невдоволено буркнув:

— Вимкни птаха! Бо я в нього стрельну...

— Кука хор-р-роший, хор-р-роший, — ображено сказав папуга, проте про всяк випадок замовк.

— Звідки ти стільки знаєш? — наступав капітан «Котів та котлети». — Хто розповів?

Тоді до самого берега безхвостий Тиціан ховався в каюті. Щойно судно зайшло у перший порт, відправив боцмана за шиньйоном, а значить без хвоста його ніхто й не бачив. Хіба що сам негідник Карनावухий та двоє салажат: дівчисько Дженіфір і хлопчисько Джонні. А може, пробовкався боцман?

— Я мовчав, — відгадав хід думок капітана сірий кіт.

— Ніхто не говорив, любий, — підтвердила ворожка. — Сама все бачу. Минуле бачу. Та й майбутнє бачу.

— І що там у мене в майбутньому? — зацікавився Тиціан, простягаючи лапу для ворожіння.

— Удача. Велика удача чекає на тебе. Багато скарбів... Незчисленне багатство! Монети незліченні, зливки золоті, цеглини срібні, ложки мельхіорові...

— Де? — заглядаючи в лапу хазяїна, здивувався боцман.

— Та ось же! — тицьнула ворожка в лапу Тиціана. — Ось зливки, ось ложки.

— А де вони? Де вони, ці скарби?..

— Це я тобі, любий, по долоні не скажу. Тут карти розкинуті треба. Позолоти ручку — чудові карти розкладу, все розкажу — де скарби шукати, куди шлях тримати, як кораблем управляти...

